

РЕШЕНИЕ

№ 23864

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **2940** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „ОББ ИНТЕРЛИЙЗ“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], подадена чрез адв. С. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-000592 от 27.01.2026 г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП на дружеството е приложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неспазване на установената форма, съществено нарушение на процесуалните правила и несъответствие с материалния закон и неговата цел – основания за оспорване по чл. 146, т. 2 – 5 от АПК.

Твърди, че нито дружеството „ОББ ИНТЕРЛИЙЗ“ ЕАД, което е собственик на колата, нито дружеството „Турист сервиз рент – а – кар“ ЕООД, на което е предоставен процесният автомобил, за да се отдава под наем, е отдало автомобила на неправоспособен водач. Представя свидетелство за управление на МПС, със срок на валидност до 08.04.2029 г., което лицето на което е отдадена колата е представило при сключване на договора за наем.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира разноски по делото, за които представя списък. Жалбоподателят се представлява в съдебно заседание от адв. К..

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи, в откритото съдебно заседание се представлява от юрисконсулт П., който

изразява становище за неоснователност на жалбата. Прави искане съдът да отхвърли подадената жалба. Претендира разности за юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 - ти състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните и провери оспорения акт с оглед правомощията си по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

„ОББ ИНТЕРЛИЙЗ“ ЕАД е собственик на лек автомобил „К. Р.“, с регистрационен [рег.номер на МПС], който автомобил е предоставен на „Турист сервиз рент – а – кар“ ЕООД, която да го отдава под наем.

На 24.01.2026 г. около 04:34 ч. е извършена проверка на процесния автомобил - „К. Р.“, с регистрационен [рег.номер на МПС], на [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], при която е установено, че водачът Е. К. [дата на раждане], управлява МПС, без да притежава СУМПС и отказва да му бъде извършена проверка за алкохол с техническо средство, за което му е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 4846018/24.01.2026 г.

На 27.01.2026 г. със ЗППАМ № 26-4332-000592 полицейски инспектор в ОПП при СДВР, на основание чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП е приложил спрямо „ОББ ИНТЕРЛИЙЗ“ ЕАД принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Заповедта е връчена на 19.02.2026 г.

Жалбата срещу заповедта е подадена в съда, чрез административния орган, на 23.02.2026 г.

В хода на производството по делото е приета административната преписка по издаване на оспорената заповед. Жалбоподателят е представил договор за наем на процесния автомобил и СУМПС на водача.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 26) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. (л. 25) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от П. Х. П., който съгласно приложената по делото на л. 24 заповед длъжността полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Спазено е изискването за форма. В проверявания акт са изложени фактическите и правните основания за упражняване на компетентността. Не се констатират нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да са ограничили правото на защита на жалбоподателя или да рефлектират върху валидността на акта.

По приложението на материалния закон:

Разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца до една година на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията на управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и когато свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 от ЗДвП или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства.

В обжалваната заповед са посочени релевантните факти и обстоятелства, обосноваващи възприетото от административния орган наличие на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП спрямо собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не притежава СУМПС.

В случая спорът между страните по делото е свързан именно с наличието на тази предпоставка, дали лицето притежава СУМПС и дали е правоспособен водач.

От фактическа страна по делото безспорно се установява, че на 31.08.2025 г. процесният автомобил е бил управляван от Е. К., [дата на раждане], като при проверката от полицейските органи се е установило, че не притежава СУМПС. Това обстоятелство се опровергава от представеното пред съда СУМПС на водача №[ЕИК], валидно до 08.04.2029 г., което той е представил при сключване на договора за наем на процесния автомобил. В този смисъл към датата на издаване а оспорената заповед не са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. Предвид горното не е доказано наличието на предпоставката на която се е позовал административния орган, за да приложи ПАМ – а, поради което процесната заповед е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и следва да бъде отменена.

Следва да се съобрази и, че целта на мярката по чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП е превантивна, а не санкционна, и тя следва да бъде насочена към лица, чието поведение е в причинна връзка с установеното нарушение. Когато собственикът е лишен от фактическа власт върху автомобила и не може да контролира поведението на водача, включително дали ще представи СУМПС пред органите на реда, превантивният ефект на мярката спрямо него е практически несъществуващ, доколкото по делото не се установи собственикът да е предоставил, допуснал или разрешил управлението на автомобила от неправоспособното лице. В този смисъл прилагането на ПАМ спрямо собственика не постига превантивната цел на закона спрямо него, а води до неблагоприятна последица, несъответстваща на причинната връзка между неговото поведение и установения противоположен резултат.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед, макар и издадена от компетентен орган и при спазване на формалните изисквания, противоречи на материалния закон и целта му, поради което е незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК СДВР – юридическото лице, в чиято структура е органът-ответник, следва да бъде осъдено да заплати на жалбоподателя своевременно претендираните и доказани разноски за внесена държавна такса в размер на 25,56 евро.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град,

III отделение, 66-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000592 от 27.01.2026 г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на „ОББ ИНТЕРЛИЙЗ“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], разноски по делото в размер на 25,56 евро (двадесет и пет евро и петдесет и шест евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: